

DOKKAELV

av Ingeborg Sæther (1875 – 1936)

Den gjeve Dokkajenten, et viddens barn fra nord,
hun kommer ned fra flyen, hvor troll og hulder bor.
Som ung og munter jente hun traller på sin gang
og svinger sig og danser og leiker dagen lang.

Litt lengre nede går hun dog til hvile for en stund,
i Mjødökk og i Stordökk der tar hun sig en blund,
mens fjellørreten spretter og speller i dens vann
og fiskeren på stranden står og kaster krok fra land.

Men så blir Dokka eldre, og får de voksnes lag,
og stemmen den blir dypere, og hun går mer i mag,
til atter nedi Doksfløy hun tar sin siste hvil,
der ligger hun og grunner på hva mon hun nu går til.

I Blæsterliens skoger, hvor seterstien går,
står granens tette fylking og drømmer år for år.
Det liv med sterke pulsslag i fabriklarm og bråk
har aldri nådd til granens hjem med all sin støy og ståk.

Dog er det liv i skogen, om allting går så stilt,
der lusker fule reven med sin rompesvans på dilt.
Og røiskatt mellom stene smyger listig ut og inn,
mens ekornet på grene vimser om så rapp som vind.

Litt ut for Doksfloyhytten, hvor Håvel Halden sang
og Glabakk og de andre på sluseverket hang
går Dokka bred og myndig og selvbevisst og sterk,
nu skal hun først begynne på sitt livsens store verk.

Så blir det slutt på drømmen og granens stille ferd,
nu føres den med strømmen langt bort til fremmed
sted.

Av somme lages silke som veves i Paris,
mens andre går til papir, og papir blir avis.

Litt ned for Øikjennseter'n står fossegrimmen stolt,
han tenkte stenge veien med sin harde nakne skolt.
Men Dokka bare smiler av det dumme gamle troll,
så danner hun Høgfossen, en sønn så gjæv og bold.

Fra Livaselv og Synna og Gjæra allermest
er de av Dokkas søstre som kommer her fra vest.
Ved Aamodt har de stevne, der tages de i favn,
av storesøster Dokka som gir dem der sitt navn.

Og Dokka synger mektig for den gule
Tømmerstokk om våren når hun tumler dem i følge og i flokk.
Og Grønvoll bruk det driver hun blott med sin
lillefing, så hilser hun og videre går, det er jo ingen ting.

I Vesttorpliens skoger synger Kjøljua med makt,
og Lundeelv forsøker nynne smått i samme takt.
Det er sin egen svanesang, de synger ingen fler,
ti når de Dokka møter, da er de ikke mer.

I Land glir Dokka stille og treder rolig frem,
hun traller ikke mer som i sitt barndomshjem.
Hun går og sakte lytter som ventet hun en gjest,
snart kommer søster Etna fra bygdene i vest.

Og det blir smil og favntak der de møtes disse to,
så rusler de i sammen med gammelmodig ro.
I Randsfjord finner begge sitt siste hvilested,
der lyser Flubergkirken over dem sin stille fred.